

Mihály Ágnes: „Az ókori görögök számúzték a politikusaikat, ha közösségük ellen cselekedtek”

2017. 2. 21.

Ledoktorált, történelmet tanít, önkormányzati képviselő és az Erdélyi Magyar Néppárt Országos Önkormányzati Tanácsának alelnöke. Szerinte a jó politikus felelősséget vállal közösségéért, a pluralizmus pedig a demokrácia velejárója. Politikához való viszonyát jól jelzi, hogy az is, hogy Néppártra eszközként és nem célként gondol. MIHÁLY ÁGNESSEL beszélgettünk.

Hogyan kerültél a politika közelébe? Melyik volt életed első pillanata, amikor azt érezted: ezzel kell foglalkoznod?

Az egyetem elvégzése után itthon, szülőfalumban tanítottam történelmet. A történelemtanítás akarva-akaratlan a közélet felé fordította érdeklődésemet, ezért 2008-ban független tanácsos-jelöltként indultam a helyhatósági választáson. Abban az évben községünk közléte éppen attól volt kissé mozgalmasabb, hogy jó páran megpróbálták fiatalítani a vezetést és változtatni a megszokott politikai színtéren. Független tanácsosként 2008-2012 között sikerült

egy-két pozitív kezdeményezést megvalósítani, a négy év alatt pedig azt is megtapasztaltam, hogy függetlenként egyedül vagyok a tanácsban, ezért a 2012-es választáson már csapatban indultunk. Ekkor éreztem azt, hogy egy új párttal, új emberekkel érdemes felvállalni a helyi képviselői feladatokat, mert mindannyian felelősek vagyunk a közösségért.

Független tanácsos voltál, mégis a Néppártot választottad. Miért?

Nem én választottam a Néppártot, a Néppárt választott engem. Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács tagjaként, jelen voltam a szervezet küldöttgyűlésén 2010 decemberében, amikor az EMNT a Néppárt bejegyzéséről döntött. Több mint egy év után a Néppárt bejegyzése megtörtént, a helyi szervezet megalakítására pedig 2012 februárjában került sor. Ekkor nyilvánvaló volt, hogy a 2008-ban változást akarók egy része továbbra is változást akart a közéletbe. Meggyőződésem, hogy a demokrácia természetes velejárója a pluralizmus, ezért a többpártrendszer a fejlődés egyik mozgatórugója kell legyen az erdélyi magyar társadalomban is. Bízom benne, hogy ha lassan is, de nyitottá válik az erdélyi magyar társadalom a változásra.

Mit jelent ma, 2017-ben, erdélyi magyarként politizálni?

Nem egy hálás feladat, mert elég sokan politizálnak, olyanok is, akik nem értik magát a kifejezést sem. A jelenlegi helyzet azt mutatja, hogy a politizálás bárki számára hozzáférhető tevékenység, nem kell hozzá felkészültség. Sajnos ma már elég egy jó adag demagógia is. Az ókori görögök számúzték – minimum tíz évre – azokat a politikusokat, akik hibáztak, közösségük ellen cselekedtek. Erdélyi magyarként politizálni szintén felelősséget kell jelentsen, nemcsak azért, mert a közösség bizalmat szavaz egy képviselőnek, hanem azért is, mert minden mandátum az elért eredményektől vagy a be nem váltott ígéretektől függően az adott közösséget erősíti vagy megrövidíti.

A politika mellett foglalkozol egyébvel is...

Elsősorban történelemtanár vagyok. 2001-ben végeztem a Babeş—Bolyai Tudományegyetemen, Történelem—Filozófia karon. 2001-től mesteri hallgatóként, 2005-től doktoranduszként részt vehettem a történelemkutatásban, forráskutatásban és források publikálásában. 2001-től történelmet tanítottam, 10 éven át a körösfői iskolában, 2012-től pedig a Bánffyhungyadi Octavian Goga Elméleti Líceumban, a Bánffyhungyadi Vlădeasa Szaklíceumban és a Szilágy megyei Zsoboki Iskolában. Megjegyzem: tanári pályámat Körösfőn kezdtem, részese voltam annak a folyamatnak, ahogy fokozatosan kialakítottuk Körösfőn azt az iskolai szellemiséget, melynek eredménye a jól működő, kitűnő eredményeket elérő oktatási tevékenység. 2015 szeptemberében megvédtem doktori disszertációm és elnyertem a doktori címet a történelemtudományok területen, mely nemcsak az én érdemem. Köszönet érte szüleimnek, akik minden eszközzel támogattak, segítettek és köszönet érte tanárainknak, akik biztattak és irányítottak.

A Néppárton belül milyen feladatokat látsz el?

Szülőfalumban, Körösfőn, önkormányzati képviselő vagyok, harmadik mandátumban. Úgy vélem, az önkormányzatiság Romániában még gyermekcipőben jár, egyrészt azért mert túlzottan centralizált államban élünk, másrészt mert az önkormányzatokban dolgozók és képviselők nem elég felkészültek, mozgási lehetőségeink korlátozottak. A Néppárt Kolozs megyei szervezetében megyei alelnökként részt veszek a szervezési munkában, rendszeres találkozókat szervezünk a Kolozs megyei tanácsosaink számára, valamint az Országos Önkormányzati Tanács alelnökeként azért dolgozom, hogy a néppártos tanácsosok hatékony, közösségük számára hasznos munkát végezzenek.

Mivel győznél meg egy Erdélyből elszármazott fiatalot, hogy költözzön haza?

Erdély történelmében a legvirágzóbb időszak a fejedelemség kora volt, többek között azért is, mert nyitott volt Európa felé, fiataljai az itthoni kollégiumok elvégzése után Európa nagyhirű egyetemlein tanultak tovább, majd idővel hazatértek és itthon szolgálták hazájukat. Akik ma külföldön vannak, bátrak és vállalkozó szelleműek. Itt ma és az elkövetkezőkben bátor és vállalkozó szellemű magyar emberekre lesz szükség. Ők az itthon maradottakkal képesek lesznek arra, hogy megfordítsák, és jó

irányba tereljék az erdélyi magyarság sorsát. Ez csak akkor valósulhat meg, ha az erdélyi magyar politikum támogatja és megbecsüli a képzett embereket, megfelelő jogi és gazdasági támaszt nyújtanak és feladatot adnak nekik.

Hogyan látod a Néppárt jövőjét?

A Néppárt egy eszköz, olyan emberek, politikusok, közéleti személyiségek eszköze, akik felelősséget és szerepet vállalnak a romániai magyarság, az erdélyi magyarság jelene és jövője érdekében. Én személy szerint inkább az erdélyi magyarság jövőjén szoktam elmélkedni. A Néppárt addig fog működni, amíg az elkötelezett emberek éltetik és amíg eszközként szükség lesz rá.

Levezetésképp: mit olvastál utoljára és mit olvasnál el még egyszer?

Legutóbb gróf Bánffy Miklós Erdélyi történet című regényét. Élvezetes volt és tanulságos, már-már kísértetiesen hasonló politikai helyzetet és korrajzot ismerünk meg a regényből, mint a jelenkori, a főhős erdélyi politikusként próbál lavírozni a szövevényes magyar és osztrák politikai játszmákban, miközben egyre inkább látja, hogy az erdélyi magyarság sorsfordulóhoz ért. Ugyanakkor már többször újraolvastam Kodolányi János Az égő csipkebokor című regényét. Egyszerűen muszáj három-négyévente újra elővennem.